

C/2024/2956

6.5.2024

Skarga wniesione w dniu 23 lutego 2024 r. – Lattanzio KIBS i in./Komisja

(Sprawa T-113/24)

(C/2024/2956)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Lattanzio KIBS SpA (Mediolan, Włochy), CY, CV i CW (przedstawiciele: B. O'Connor i M. Hommé, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżące wnoszą do Trybunału o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 13 grudnia 2023 r. dotyczącej postępowania o wykluczeniu pierwszej skarżącej z udziału w postępowaniach o udzielenie zamówień publicznych i dotacji uregulowanych rozporządzeniem (EU, Euratom) 2018/1046 (zwanym dalej „rozporządzeniem finansowym”) (¹) oraz rozporządzeniem (EU) 2018/1877 (²) lub z selekcji w celu wdrażania uregulowanych w nich funduszy (ref. Ares (2023)8545235);
- obciążenie Komisji Europejskiej (oraz ewentualnych interwenientów) kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych i prawa uznając wyrok sądu karnego w Mediolanie z dnia 13 lipca 2021 r. (zwany dalej „wyrokiem z Mediolanu”) za prawomocny wyrok stwierdzający dopuszczenie się czynu zabronionego, skazujący drugą i trzecią skarżącą za korupcję.
  - Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, będący podstawą błędnego ustalenia, że wyrok z Mediolanu jest prawomocnym wyrokiem stwierdzającym dopuszczenie się czynu zabronionego.
  - Strona skarżąca twierdzi również, że Komisja popełniła kluczowy oczywisty błąd w ocenie dotyczący włoskiego prawa.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym Komisja naruszyła art. 136 ust. 1 lit. d) ppkt ii) rozporządzenia finansowego uznając w wyniku oczywistego błędu w ocenie, że wyrok z Mediolanu stanowił ważną podstawę wykluczenia pierwszej skarżącej z udziału w procedurach wyboru uregulowanych w rozporządzeniach 2018/1046 i 2018/1877.
  - Wskazany art. 136 ust. 1 lit. d) ppkt ii) stanowi, że wykluczenie wymaga prawomocnego wyroku stwierdzającego dopuszczenie się czynu zabronionego w postaci korupcji przez daną osobę lub dany podmiot.
  - Nie można uznać, że wyrok z Mediolanu jest prawomocnym wyrokiem stwierdzającym dopuszczenie się czynu zabronionego, skazującym drugą i trzecią skarżącą za korupcję, w związku z czym Komisja nie mogła zgodnie z prawem wykluczyć pierwszej skarżącej na podstawie art. 136 ust. 1 lit. d) pkt ii) rozporządzenia finansowego.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. 2018 L 193, s. 1).

(²) Rozporządzenie Rady (UE) 2018/1877 z dnia 26 listopada 2018 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do 11. Europejskiego Funduszu Rozwoju i uchylające rozporządzenie (UE) 2015/323 (Dz.U. 2018 L 307, s. 1).

3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym Komisja nie wypełniła ciężących na niej obowiązków uwzględnienia treści i charakteru prawa krajowego.
  - Komisja twierdziła w zaskarżonej decyzji, że zwrot „prawomocny wyrok stwierdzający dopuszczenie się czynu zabronionego” ma autonomiczne znaczenie w prawie Unii, ale zdaniem skarżących nie przedstawiła jego definicji ani podstawy prawnej tego twierdzenia.
  - Komisja nie uwzględniła ponadto rangi wyroku z Mediolanu we włoskim prawie.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym Komisja naruszyła art. 136 ust. 4 rozporządzenia finansowego wykluczając pierwszą skarżącą w oparciu o ustalenie, zawierające oczywisty błąd w ocenie, że druga i trzecia skarżąca miały względem niej uprawnienie decyzyjne lub kontrolne.
  - Okoliczności poddane ocenie Komisji na podstawie art. 136 ust. 4 rozporządzenia finansowego były zdaniem skarżących niewystarczające w celu wykazania, że przesłanki z tego przepisu zostały spełnione oraz zostały wypaczone przez błędną interpretację Komisji wyroku z Mediolanu.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym Komisja nie przedstawiła uzasadnienia co do ustaleń przyjętych w zaskarżonej decyzji.
  - Skarżące twierdzą w tym względzie, że Komisja naruszyła art. 296 TFUE i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
  - Komisja nie podała ponadto uzasadnienia w odniesieniu do dwóch ustaleń, które miały kluczowe znaczenie dla ostatecznej decyzji.
6. Zarzut szósty, zgodnie z którym Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności, ustanowioną w art. 136 ust. 3 rozporządzenia finansowego oraz – jako ogólna zasada prawa Unii – w art. 5 ust. 4 TUE, przyjmując art. 2 i 3 zaskarżonej decyzji.
  - Decyzja o opublikowaniu decyzji o wykluczeniu na stronie internetowej DG NEAR oraz o zarejestrowaniu nazw i danych osobowych dotyczących drugiej i trzeciej skarżącej w bazie danych systemu wczesnego wykrywania i wykluczania była, zdaniem skarżących, wyraźnie nieproporcjonalna.
  - Komisja nie uwzględniła ponadto czynników, o których mowa w art. 136 ust. 3 rozporządzenia finansowego.
7. Zarzut siódmy, zgodnie z którym Komisja naruszyła art. 136 ust. 6 rozporządzenia finansowego nie uwzględniając środków zaradczych podjętych przez pierwszą skarżącą.
  - Komisja pominęła wnioski skarżących złożone w toku kontradiktoryjnego postępowania w celu uzyskania wyjaśnień co do dostępnych im środków zaradczych.
  - Komisja nie uwzględniła szeregu dowodów przedstawionych przez skarżące, które mogłyby być uznane za środki zaradcze.
8. Zarzut ósmy, zgodnie z którym Komisja naruszyła przysługujące czwartej skarżącej prawa do bycia wysłuchanym, zagwarantowane w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
  - Komisja naruszyła art. 41 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej nie informując czwartej skarżącej, że prowadziła względem niej ocenę i nie zapewniając jej prawa do obrony.